

Edició especial Centenari

100
Marta Mata
Garriga

El país de les Cent Paraules

Marta Mata

Il·lustrat per IRAIDA LLUCIÀ

Text: Marta Mata
Il·lustracions: Iraida Lluçà

© Text: Marta Mata
© Il·lustracions: Iraida Lluçà, 2026
© Edició: Fundació Marta Mata Garriga, 2026

Primera edició: abril de 2026
Edició commemorativa del centenari

Impressió: Agpograf, Sant Adrià del Besòs
Imprès en paper procedent de fonts responsables

Dipòsit legal: DL T 484-2026
ISBN: 978-84-09-83876-9

Aquesta edició es pot compartir i utilitzar en activitats educatives i de promoció de la lectura sense finalitat comercial, citant-ne sempre l'autoria i la procedència. No es permet l'ús del contingut ni de les il·lustracions d'aquesta publicació per a l'entrenament de sistemes d'intel·ligència artificial sense autorització expressa dels seus titulars.

Als nens i a les nenes de l'Escola Thau
que em van convidar als seus Jocs Florals.
Veureu que aquest conte és una mica diferent
de com us el vaig explicar,
però és que els contes també creixen i canvien
com les nenes i els nens.
Marta Mata

Una vegada hi havia un país...

No sé pas quin nom tenia; de moment l'anomenarem el «País de les Cent Paraules» i ara veureu per què.

En aquest país la gent estava d'allò més contenta; vivien en un poble, ni petit ni gran, i tots es coneixien.

Si algun dia dos es barallaven, els altres els descompartien; si un es posava malalt, els veïns s'encarregaven de donar-li les medicines i de tenir-li la casa ben endreçada; si un havia de marxar, els amics l'ajudaven a fer les maletes i, quan tornava, l'anaven a rebre.

En una paraula: s'estimaven i tot els anava bé.

Primerament, no hi feia ni massa calor ni massa fred.

No calia que patissin per tenir estufes ni neveres,
ni abrics de pells ni ulleres de sol.

Després, era un país ni gaire sec ni gaire humit.

Plovia just el que calia perquè les plantes i els arbres dels
conreus donessin el fruit més bo i també perquè els nens
es poguessin posar l'impermeable i les botes,
una vegada de tant en tant.

La terra, no sabia pas dir-vos si era gaire bona o gaire dolenta.

Però el que sí que us puc dir és que, com que era la terra de tots,
i la treballaven plegats, i s'ho repartien tot ben repartit,
els donava tot el que calia per mantenir-se.

Així, doncs, no hi havia ni rics ni pobres,
ni ganduls ni atrafegats,
ni avars ni lladres.

De més a més, tenien un gran menjador on dinaven plegats després de treballar la terra i on sopaven cada vespre.

El menjar era d'allò més bo, perquè, com que a la cuina treballaven els millors cuiners i les millors cuineres del poble, mai no els quedava ni cru ni cremat, ni dolç ni salat. I després, tot menjant plegats, en voldríeu de converses i de rialles!

Cada dia semblava festa i fins m'han dit que moltes nits, després de sopar, els joves es quedaven una bona estona a ballar o fer teatre.

Els nens —ah, els nens!— vivien plegats en unes casetes just a la seva mida. No com aquestes cases de la gent gran on mai no arribes a dalt de la taula, o els peus et pengen quan seus, i ets massa petit per agafar les coses de l'armari o mirar per dalt de la barana. No: eren unes cases fetes a la mida dels nens, amb totes les coses que els nens han de tenir, com ara pots, i caixes, i fustes, i cordills, i pinzells, i cànecs... ja ho sabeu vosaltres.

Cada tarda, quan els pares acabaven de treballar, els nens anaven a jugar amb ells, a l'herba de davant de les cases. Allí feien partits de pilota, aixecaven estels, miraven llibres...

Jo diria que els nens eren
els més feliços
de tot aquell país...

si no fos que
quan s'acabava un conte
i preguntaven:

«I què més?»

...ningú no sabia respondre. Però potser pensareu que això no té importància.

En un petit país on tothom viu en harmonia gairebé no fan servir paraules. N'hi ha prou amb unes quantes per entendre's i la vida hi transcorre tranquil·la.

Però un dia arriben coses noves: objectes desconeguts, màquines, materials... i la gent ja no sap explicar què són ni per a què serveixen.

Una història sobre com les paraules ajuden a entendre el món i a conviure.

MARTA MATA (1926–2006)

Pedagoga i mestra, és una figura clau de la renovació educativa a Catalunya. Va defensar una escola pública, activa i arrelada a la llengua i a la cultura.

Aquesta edició commemora el centenari del seu naixement.

«Un nom per a cada cosa i a cada cosa el seu nom»

9 788409 838769